

Verenigde Protestantse Kerk Leuven - Paasboodschap

Opstandingsgeloof

Het opstandingsgeloof is geen simpele en éénduidige zaak. En wij zijn de eersten niet die de Opstanding een lastig geloofsthema vinden om te doordenken. Dat is echter niet anders in de Bijbel. De evangelisten (Marcus voorop) zijn uiterst sober in hun beschrijving. Maar hoe men de opstandingsverhalen ook leest, naar de letter of als beeld, wat blijft staan is dat in die verhalen lichamelijke van belang is.

Handen en voeten

Tegen de ongelovige Thomas zegt de Opgestane Jezus: ‘Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, en leg je hand in mijn zij. En tegen de Emmaüsgangers: “Kijk naar mijn handen en voeten, ik ben het zelf! Raak me aan en kijk goed, want een geest heeft geen vlees en beenderen zoals jullie zien dat ik heb.”

Mens van vlees en bloed

Het zou weleens zo kunnen zijn dat de evangelisten met die nadruk op lichamelijke willen benadrukken dat het God gaat om ons superconcrete aardse leven dat immers een door en door lichamen en stoffelijk leven is. Dat godsdienst niet primair het domein is van het geestelijke, maar eerst en vooral ook van ons concrete, stoffelijke leven. In Genesis heet het bv. dat de mens uit stof wordt gevormd. En ook de Prediker heeft daar weet van als hij schrijft: “Alles is uit stof ontstaan en alles keert terug tot stof.” En als het om de mens gaat gebruikt de Bijbel soms enkel het begrip “vlees”. Het begrip “vlees” dus als synoniem voor het (totale) begrip mens.

Oerconcrete oriëntatie

Dat maakt meteen ook heel duidelijk dat in het evangelie de focus niet ligt op een abstract geestelijk leven, los van het concrete aardse leven, maar op de mens van vlees en bloed. Het “opstandingsgeloof” is zo gezien geen louter geestelijke zaak, maar vooral een zaak van een oerconcrete oriëntatie op ons zozeer aardse en lichamelijke bestaan. In het motief van dat “lichamelijke” geloof wordt ons fysieke aardse leven immers niet als minderwaardig geacht, maar ten volle serieus genomen. Met z’n vreugdes en geneugten, maar ook met z’n zorgen en gebrokenheid. Zo gezien is het ook glashelder dat het opstandingsgeloof niet een ijle en vrome snelweg is naar een hoger geestelijk bestaan in het hiernamaals, maar ons, integendeel, bepaalt tot ons superconcrete aardse bestaan hier en nu.

Opdracht én belofte

Aldus verstaan houdt dit geloof zowel een opdracht als een belofte in. De opdracht nl. dat we, in geloof en godsdienst, ons niet mogen afkeren van het concrete stoffelijke, kwetsbare aardse leven. Dat we ons geloof “handen en voeten” moeten geven. En daarnaast de belofte, dat mag met Pasen zeker ook gezegd worden, dat dat concrete en kwetsbare stoffelijke leven van ons in Gods hand voor eeuwig bewaard en behoed wordt en uit de gebrokenheid zal opstaan om deel te worden van de herstelde en nieuwe schepping op Gods Nieuwe aarde.

Ernst Veen.